

TE KOOP AANGEBODEN: KARAKTERESTIEK HUIS MET AUTHENTIEKE DETAILS

Het is begin jaren 1900, mijn bouwjaar. In deze straat met vele mooie, statige, diverse karakteristieke huizen zal ik gebouwd worden. Een straat waar al vele huizen staan en nog vele huizen gebouwd zullen worden. Een straat aan de rand van het hart van de stad, centraal gelegen in verbinding met de dorpen om de stad heen.

Eerst wordt er zand uitgegraven, om mijn fundament te maken, een rechthoek van opgemetselde bakstenen. Hier worden mijn muren opgemetseld met ramen aan de voor en achterzijde, ramen die voor uitzicht zorgen, groot genoeg om voldoende licht binnen in mij te brengen en de knusheid van binnenuit te bewaren. De volgende stap in mijn opbouw zijn de houten balken in de vloer op de begane grond, de eerste verdieping en zolder. Ik word beetje bij beetje meer een huis. Mijn dak wordt van een houten raamwerk gemaakt bedekt met sierlijke dakpannen om mij zo te beschermen voor alle weersomstandigheden en mij wind en water dicht te maken. De afwerking en details kunnen nu worden aangebracht, vele uren, weken en maanden worden hier in geïnvesteerd. Ik word een huis, een bijzonder authentiek huis; ik krijg een keuken met handgemaakte houten kastjes en een betongegoten aanrecht, sierlijke lijsten en ornamenten aan mijn plafond, mooie kamerensuite deuren, degelijke potkachel als verwarming en een pracht van een voordeur om bij mij binnen te komen. Aan mijn achterzijde ligt de langgerekte tuin, die in het verlengde van mij ligt, nu nog een grote zandhoop in open verbinding met de tuinen van de andere huizen om mij heen.

En dan is daar de dag, ik ben klaar, afgebouwd. Ik ben klaar om bewoond te worden. Ik word met groot enthousiasme ingericht met banken, kasten, bedden, alles krijgt zijn plaats. Er wordt hier en daar nog aan mij geschilderd en er wordt van alles aan mijn muren opgehangen. Voor de ramen komen gordijnen die het licht buiten kunnen houden en mij van binnen donker kunnen maken. Mijn tuin krijgt rondom een schutting om mij af te scheiden van de tuinen naast en achter mij. Beetje bij beetje word ik meer en meer gevormd, ingericht, word ik een huis met leven, een eigen stijl en energie.

Jaren word ik bewoond, bewoners komen en gaan, nooit sta ik lang leeg. Keer op keer word ik leeggehaald en opnieuw ingericht, worden er spijkers uit mijn muren gehaald, gaten gedicht en kozijnen en muren in verschillende kleuren geschilderd. Mijn tuin verandert van moestuin, naar zonnentuin tot speelparadijs voor de kinderen. Door de jaren heen word er ook aan mij verbouwd. Mijn authentieke details die om onderhoud vragen worden vervangen, vertimmerd met andere materialen, die minder onderhoud vragen. Zo wordt mijn plafond met sierlijsten en ornamenten dat door de jaren heen scheuren is gaan vertonen verborgen achter een plafond van schrootjes. Mijn kamer ensuite deuren die niet meer zo nauw sluiten worden verwijderd om zo in mij één grote lichte kamer te creëren. Mijn sierlijke ramen aan de voorzijde worden vervangen voor één groot raam met dubbele beglazing om zo de kou beter buiten en de warmte binnen mij te houden en het licht binnen in mij te vergroten. Al mijn houten kozijnen worden vervangen voor kunststof kozijnen, ik word hierdoor duurzamer en vraag zo weinig onderhoud van mijn bewoners. Mijn potkachel verdwijnt en wordt vervangen voor centrale verwarming, zo is voor mijn bewoners overal warmte in mij. Bij al mijn deuren en ramen worden tochtstrips geplaatst om de kou en tocht buiten mij te houden. Ik word zelfs aan mijn achterzijde uitgebreid, ik krijg een aanbouw. Ik krijg een extra kamer om zo meer ruimte in mij te creëren. Het authentieke in mij wordt vervangen voor functionaliteit. Beetje bij beetje verlies ik onderdelen van mijn ware karakter en krijg ik een 'modern jasje' aan. En ik, ik laat het allemaal gebeuren. De angst om leeg te komen staan overheerst, want wat ben ik immers nog waard als huis wanneer ik leeg zou komen te staan, onbewoonbaar zou worden verklaard.

En dan is daar die dag, bewoners vertrekken uit mijn huis, op weg naar een nieuw huis. Ik ben leeg. Er komt geen nieuw leven, geen oude spijkers uit de muur, gaten die opnieuw gedicht worden, geen gordijnen voor mijn ramen en geen nieuw likje verf. Het is stil. Mensen komen naar mij kijken. Soms staan ze alleen buiten, werpen door het raam aan de voorkant een blik bij mij naar binnen om vervolgens met een minachtige blik weer snel door te lopen. Sommigen mensen komen naar binnen, lopen door mij heen, maar niet voor lang en

niemand komt terug. Langzaam verlies ik moed, kracht en energie. Waarom wil er niemand blijven, waarom wil er niemand in mij wonen? Ik heb de afgelopen jaren nog zo mijn best gedaan; ik ben goed geïsoleerd, ben eenvoudig in onderhoud, er is veel licht bij mij binnen, de ruimtes in mij zijn groot en ruim. Ik heb mij aan iedereen aangepast, keer op keer. En nu, nu ben ik leeg en herken ik geen enkel detail meer van mezelf.

Maanden verstrijken er komen geen mensen meer kijken. Het stof in mij rijst op, de geuren in mijn huis worden muf, de pannen op mijn dak zijn verschoven, mijn voegen raken uitgesleten en mijn tuin is een grote wildernis. De muren in mij voelen door alle vertimmering dikker dan ooit, er komt geen geluid van buitenaf naar binnen en ik heb het gevoel alsof ik het contact met de buitenwereld langzaam maar verliez. De spijkers in mij geven een stekende pijn, ze herinneren mij telkens weer aan het leven wat ooit in mij was, ik voel mij eenzaam. Mijn dak wat hard aan onderhoud toe is, geeft mij niet voldoende bescherming voor de regen en kou. En ik, ik weet niet meer hoe mezelf te beschermen. Ik heb het koud van binnen. Ik voel me steeds meer opgesloten in mezelf, geïsoleerd van de buitenwereld. Ik voel me alleen. Ik zoek naar mezelf, ik zoek in mezelf, ik zoek herkenning van details van wie ik ooit was. Alles lijkt zo mooi afgemaakt van binnen, onaantastbaar aan de buitenkant en niets lijkt op mij. Ik voel me leeg,

De herfst wordt winter en de winter gaat over in de lente. Op een dag komt er door mijn versleten dak een zonnestraal naar binnen samen met een vleugje wind. Het doet het stof in mij opwaaien, het zonlicht verwarmt en de frisse geur brengt mij in verwarring. Mijn versleten dak, wat mij lange tijd kwetsbaar deed voelen, doet mij beseffen dat ik mijn kwetsbaarheid zelf ben. Ik sluit mij af voor alles wat er wel is. Ik kan mij afschermen voor de invloeden van buitenaf vanuit de angst om nog meer verbouwd en vertimmerd te worden. Of ik kan de invloeden van buitenaf gebruiken om mezelf beetje bij beetje terug te vinden. Mezelf niet langer te verschuilen achter al datgene wat aan mij veranderd is, maar te kijken wat er nog wel in mij is, wat wel van mij is. Ik kijk naar buiten door het grote raam aan de voorzijde en ik realiseer mij wat mijn plek is, waar ik sta. Ik sta in een pracht van een straat. Een straat met vele statige karakteristieke huizen en ieder huis heeft zijn eigen gezicht. Ik sta in een straat die de rand van de stad verbind met het centrum en met de dorpen rondom de stad heen. Het felle zonlicht prikkelt. Kijkend door de scherpte van het licht heen bedenk ik mij hoe ik het vele licht dat door dit raam naar binnen komt, kan gebruiken om mijn authenticiteit te belichten. Ook ik heb immers nog karakteristieke details, een eigen gezicht. Ik verschuif nog wat van mijn dakpannen, zodat er meer wind door mij heen waait die het stof verder in mij doet opwaaien en een frisse geur in mij verspreid. Het schrootjesplafond laat ik los, zodat mijn sierlijsten en ornamenten aan mijn plafond zichtbaar worden. Beetje bij beetje hervind ik mijn authenticiteit, mijn kracht. Hervind ik delen van mezelf.

Op een dag komen er mensen voorbij, ze staan voor mij stil en kijken naar binnen. Ik zie een blik van nieuwsgierigheid, een blik van verwondering. Ze komen bij mij naar binnen en lopen door al mijn kamers heen. Ze blijven staan, verbazen zich over mijn verborgen schoonheid. Ze maken plannen om mij te moderniseren en om mijn oude specifieke details terug laten komen met behulp van technieken van deze tijd. De mensen raken verbonden met mij, om wie ik ben en om welke mogelijkheden ik hen kan bieden. En ik, ik vind het spannend, ik voel me kwetsbaar en bovenal voel ik mij verbonden met mezelf om alles wat ik ben en wat ik nog worden kan.

Ine de ®eus

Alkmaar, november-december 2009